

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation (Francja) — Wykładnia reguły 2 lit. a) ogólnych reguł interpretacji Nomenklatury scalonej i pkt VII not wyjaśniających systemu zharmonizowanego — Wspólna taryfa celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura scalona — Proces produkcji obuwia — Operacje montażu lub obróbka kończąca proces produkcji

Sentencja

Regułę 2 lit. a) ogólnych reguł interpretacji Nomenklatury scalonej, zawartej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, w brzmieniu obowiązującym w czasie właściwym dla okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, należy interpretować w ten sposób, że cholewka, podeszwa zewnętrzna i wkładka, jako wyrób znajdujący się w stanie niezmontowanym, posiadający zasadniczy charakter obuwia, objęte są pozycją 6404 Nomenklatury scalonej w przypadku, gdy po przywozie tych elementów usztywniacz jest umieszczany w cholewce, a podeszwa zewnętrzna i cholewka są poddawane szorstkowaniu do celów ich złożenia.

(¹) Dz.U. C 71 z 9.3.2013.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 13 lutego 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad — Bułgaria) — Maks Pen EOOD przeciwko Direktor na direkcija „Obżałwane i danycno-osiguritelna praktika”, Sofia, dawniej direktor na direkcija „Obżałwane i uprawlenie na izpyñnenieto”, Sofia

(Sprawa C-18/13) (¹)

(Podatki — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Odliczenie naliczonego podatku — Świadczenie usług — Kontrola — Usługodawca niedysponujący niezbędnymi środkami — Pojęcie oszustwa podatkowego — Obowiązek stwierdzenia z urzędu oszustwa podatkowego — Wymóg rzeczywistego wyświadczenia usługi — Obowiązek prowadzenia wystarczająco szczegółowej księgowości — Postępowania sądowe — Zakaz dokonywania przez sąd kwalifikacji karnej oszustwa i pogarszania sytuacji skarżącego)

(2014/C 93/25)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Sofija-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Maks Pen EOOD

Strona pozwana: Direktor na direkcija „Obżałwane i danycno-osiguritelna praktika”, Sofia, dawniej direktor na direkcija „Obżałwane i uprawlenie na izpyñnenieto”, Sofia

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Administratiwen syd Sofija-grad — Wykładnia art. 63, art. 178 ust. 1 lit. a), art. 226 ust. 1 pkt 6 oraz art. 242 i 273 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Pojęcie „oszustwa podatkowego” — Wskazanie na rachunku dostawcy niedysponującego niezbędnymi dla dostarczenia usługi personelem, sprzętem oraz majątkiem — Brak dowodów księgowych — Sporządzenie fałszywych dokumentów celem poświadczenia wykonanej usługi — Obowiązek sądu krajowego do stwierdzenia z urzędu oszustwa podatkowego — Uzależnienie prawa do odliczenia od faktycznego wykonania świadczenia — Wymóg przestrzegania międzynarodowych norm księgowości w celu spełnienia warunków dostatecznie szczegółowej księgowości dla umożliwienia dokonania kontroli prawa do odliczenia podatku — Ewentualna konieczność umieszczenia na rachunkach informacji dotyczących faktycznego dostarczenia usługi — Przepisy krajowe uznające usługę za wykonaną w dacie spełnienia warunków koniecznych do uznania przychodu w związku z tą usługą na podstawie odpowiednich przepisów

Sentencja

1) Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się ona temu, aby podatnik dokonywał odliczenia podatku od wartości dodanej znajdującego się na fakturach wystawionych przez dostawcę, jeżeli pomimo że usługa została wyświadczona, okazuje się, że nie została ona w rzeczywistości wykonana przez danego usługodawcę lub przez jego podwykonawcę, w szczególności ponieważ nie dysponowali oni koniecznym personelem, materiałami ani majątkiem, że koszty usługi nie zostały udokumentowane w ich księgowości oraz że nie zgadza się tożsamość osób, które podpisały niektóre dokumenty jako dostawcy, o ile spełnione zostały dwa warunki — że okoliczności te stanowią oszukańcze zachowanie i że wykazano na podstawie obiektywnych dowodów przedstawionych przez organy podatkowe, że podatnik wiedział lub powinien wiedzieć, iż transakcja przywoływana w celu uzasadnienia prawa do odliczenia związana była z tym oszustwem, czego ocena należy do sądu odsyłającego.

2) Jeżeli sądy krajowe mają obowiązek lub prawo podniesienia z urzędu zarzutu prawnego w oparciu o wiążący przepis prawa krajowego, to powinny uczynić to w stosunku do wiążącego przepisu prawa Unii, który wymaga, aby organy i sądy krajowe odmawiały korzystania z prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej, jeżeli wykazane zostanie na podstawie obiektywnych dowodów, iż powoływanie się na to prawo następuje w sposób oszukańczy lub stanowiący nadużycie. Do sądów tych należy przy ocenie oszukańczego lub stanowiącego nadużycie charakteru powołania się na to prawo do odliczenia dokonywanie wykładni prawa krajowego w miarę możliwości w sposób jak najbardziej zgodny z

tekstem i celem dyrektywy 2006/112, tak aby osiągnąć zamierzony przez nią rezultat, co wymaga aby sądy czyniły wszystko co leży w zakresie ich kompetencji, uwzględniając wszystkie przepisy prawa krajowego i stosując uznane w porządku krajowym metody wykładni.

- 3) Dyrektywa 2006/112, wymagając w szczególności w art. 242 od każdego podatnika, aby prowadził księgowość w sposób wystarczająco szczegółowy, aby umożliwić stosowanie podatku od wartości dodanej oraz kontrolę przez organ podatkowy, powinna być interpretowana w ten sposób, że nie sprzeciwia się ona temu, aby dane państwo członkowskie w granicach przewidzianych w art. 273 tej dyrektywy wymagało od każdego podatnika przestrzegania w tym zakresie wszystkich krajowych przepisów o księgowości zgodnych z międzynarodowymi przepisami o księgowości, pod warunkiem że przyjęte w ten sposób przepisy krajowe nie będą wychodziły poza to, co jest niezbędne dla realizacji celu polegającego na zapewnieniu prawidłowego poboru podatku i unikaniu oszustw. W tym zakresie dyrektywa 2006/112 sprzeciwia się obowiązywaniu przepisu krajowego, zgodnie z którym usługę uważa się za wyświadczoną w dacie, w której zostały spełnione przesłanki uznania przychodu pochodzącego z danego świadczenia.

(¹) Dz.U. C 79 z 16.3.2013.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 lutego 2014 r. — Węgry przeciwko Komisji Europejskiej, Republice Słowackiej

(Sprawa C-31/13 P) (¹)

(Odwołanie — Chronione oznaczenia geograficzne — Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 — Rejestr chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych dla wina — Baza danych E-Bacchus — Tokaj)

(2014/C 93/26)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér i K. Szijjártó, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Bottka, B. Schima i B. Eggers, pełnomocnicy), Republika Słowacka (przedstawiciel: B. Ricziová, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) z dnia 8 listopada 2012 r. w sprawie T-194/10 Węgry przeciwko Komisji, w którym Sąd odrzucił jako niedopuszczalną skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności wpisu chronionej nazwy pochodzenia „Vinohradnícka oblasť Tokaj” widniejącego, ze wskazaniem Słowacji jako państwa pochodzenia, w elektronicznym

rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych dla wina (baza danych E-Bacchus) — Skutki prawne wpisu w E-Bacchus — Obowiązek uzasadnienia — Zasady dobrej administracji, lojalnej współpracy i pewności prawa

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Węgry zostają obciążone kosztami postępowania.
- 3) Republika Słowacka pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 71 z 9.3.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 lutego 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale civile di Roma — Włochy) — Mediaset SpA przeciwko Ministero dello Sviluppo Economico

(Sprawa C-69/13) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Pomoc państwa — Dotowanie zakupu i wynajmu dekoderek cyfrowych — Decyzja Komisji uznająca system pomocy za niezgodny z prawem i z rynkiem wewnętrznym — Odzyskanie — Ustalenie wysokości kwoty podlegającej odzyskaniu — Rola sądu krajowego — Uwzględnienie przez sąd krajowy zajęcia przez Komisję stanowiska w ramach wykonania wydanej przez nią decyzji — Zasada lojalnej współpracy)

(2014/C 93/27)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale civile di Roma

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Mediaset SpA

Strona pozwana: Ministero dello Sviluppo Economico

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale civile di Roma — Odzyskanie bezprawnie przyznanej pomocy państwa — Ustalenie wysokości kwoty podlegającej odzyskaniu — Decyzja Komisji ustalająca kryteria dla określenia tej kwoty — Wyrok Trybunału przyznający sądowi krajowemu uprawnienie do dokonania oceny właściwości kryteriów ustalonych przez Komisję — Zakres swobodnej oceny sądu krajowego